

Dân nghèo bèn lũ lượt tham đem bán cho người ngoài, có người đem bán nhà mình để kiếm tiền chữa đau khổ vô ích cho nên theo thuyết tự nhiên cũng đem bán và vui vẻ chấp nhận làm trâu ngựa của người thành Phố, cũng như con không cần đi nhà thờ nghe bác sĩ trị liệu mà đem dâng cúng của cải cho Thiên Môn Sơn thành Phố.

Tôi nghe buổi Thuyết Pháp tại chùa Thiên Môn.

Xin thuyết giảng để quý vị cùng nghe. Sau phần thuyết giảng, đến phần Pháp đàm. Thầy mời quý Phật tử đặt câu hỏi để cùng thảo luận.

Tên của tôi là Trần Văn, có một ông già, đang dạy chụp tay cung kính xin hỏi:

- Kính chào thầy. Con hiện đang bị bệnh. Hết đau đầu đến đau khớp, đau khớp, tim đập nhanh, cao huyết áp. Bây giờ tôi bị bệnh mất chân nữa!

Suốt đêm qua con trằn trọc mãi không sao ngủ được do bệnh nó hành hạ xác thân...

Cúi xin thầy thông cảm xót thương cho con làm sao cho hết đau bệnh? Xin thầy cứu nguy nạn Đắc Phật gia hộ cho con được hết bệnh, khỏe mạnh như xưa...

Thầy lên tiếng như như, thông thoáng nói: - Thầy bác, thầy đạo hộ.

Đắc Phật đã dạy: Cõi thế gian trần đời đau khổ!

Trong đó có định luật: SINH, LÃO, BỆNH, TỬ thì đau khổ vô cùng mà bác thì đang đi vào giai đoạn “Bệnh tử”, tức giai đoạn “Hết hơi”.

Vấn đề là thế; tất cả đều bị luật “Vô Thường” chi phối. Chúng ta nhìn thấy cái áo bác đang mặc, khi mới mua vải, vải đẹp, màu đẹp, mới mua, óng mượt, thơm... Nhưng nay bác mặc đã lâu rồi; màu đã bạc, gấu đã sờn, vai đã rách và vải đã cứng.

Nó đang ở trình độ hoại! Không có gì có thể còn mãi được, vì bản chất tự nhiên là như vậy, mà thân xác bác cũng đang như vậy.

Ngay khi bác mới sinh ra thì bác xinh đẹp, rồi bác lớn lên khỏe mạnh. Giờ đây bác đang già yếu và đang ở thời kỳ bệnh hoại (Sinh, Trưởng, Hoại, Tử). Vậy bác phải chấp nhận điếu đó, bác hãy chịu hiểu bản chất của nó, để bác phải chấp nhận nó mà sống an lạc với nó, dù nó ở bất cứ giai đoạn nào.

Bây giờ thân thể của bác đang bắt đầu suy yếu, hoại theo tuồng đời chấp nhận chết. Thì bác đừng cố gắng điếu đó, vì đó là qui luật tự nhiên của thân xác. Chân lý không bao giờ thay đổi đó là: Sinh ra - Già cỗi - Bệnh hoại - Rồi chết đi!

Không cách chi làm khác đi được. Thời gian vẫn hành động của định luật đã chín mùi rồi đời bác!

--

Ông già đó nói tiếp:

Hãy Buông Ra SẼ Thành Phấn T

Tác Giả: Vô Ngã

Thứ Tư, 21 Tháng 7 Năm 2010 07:23

- Bm th y, nh ng con ch a mu n ch t v i, vì con và cháu c a con ch a khôn l n. Nh t là còn nhi u công vi c con đang làm đ dang ch a hoàn t t, con c n gi i quy t cho xong đã.

- ! T t c ch là v y, bác ch ng làm gì khác h n khi n bác ph i lo ng.

Công vi c c a th gian, bác hãy đ m c th gian cho h t gi i quy t l y.

Bác nên hi u r ng: Gi u hay nghèo, già hay tr , đ p hay x u, ng i hay v t. B t c ai, b t c v t gi, b t c đâu cũng không th gi mãi tình tr ng nguyên th y nh lúc ban đ u đ c.

M i ng i, m i v t đ u ph i thay đ i khác đi theo m t đ nh lu t: Sinh, Tr , Ho i. Di t mà không cách chi s a đ i đ c.

Đi u mà bác có th làm đ c là bác t quán chi u, soi r i v thân xác và tâm th c c a bác, đ bác th y tính: “Vô ngã” c a v n v t.

Đ không th y có cái gì là “Tôi ho c là c a tôi”, mà ch là gi có, t m có mà thôi (Phàm s h u t ng, giai th h v ng. = Cái gì có hình có t ng, đ u là gi có, ch không th t có).

Ngay nh nhà c a, s nghi p, danh v ng, v , ch ng, con cái c a bác cũng ch là: “C a bác trên danh nghĩa, chúng không th c s thu c v bác. Chúng thu c v t nhiên!

Nh i bác v a c u mong, ch ng nh ng không đ t đ c.

Thân bác v n đau đ n nh th ng và cách suy nghĩ sai l m c a bác còn đau kh h n nhi u n a. Vì c u mong mà không đ c là kh (C u b t đ c kh).

B i v y, bác ph i nhìn m i th đúng theo b n ch t c a nó và đ ng nín kéo nó, đ ng ti c th ng nó: “HÃY BUÔNG NÓ RA”. Bác hãy r s ch m i th bên ngoài. Bác hãy “Buông ra!”.

Bác đ ng bám víu v , ch ng, con cái, quy n thu c, tài s n, công danh...

Vì nh ng th đó bác không th mang theo đ c, ho c bác không “buông”, thì nó cũng ph i “buông” bác mà thôi.

Cho nên bác “Hãy Buông Ra!”, b i m i th đ u Vô Ngã: “Không tôi và Không c a tôi”. T t c r i s bi n m t; ch ng còn gì. Bác ph i nh n bi t cho b ng đ c đi u này, và sau khi bi t r i thì bác hãy ‘buông’ t t c . Đ ng b n tâm v con cái, bây gi chúng còn tr . R i mai này chúng cũng s già c y nh bác ngày hôm nay.

Không ai trên th gian này có th tr n thoát đ c đ nh lu t: sinh tru ho i di t... N u bác “Buông ra” đ c m i th thì bác m i th y đ c chân lý.

V y bác đ ng lo ng và đ ng ôm gi b t c đi u gì thì bác s thanh th n trong m i tình hu ng

bác !

Ông già hời nà: - Bm bch thý, nghe thý dý dý quá, nhng làm sao con ‘buông ra’ cho đợc?

- Nếu bác ‘buông ra’ không đợc thì bác sẽ vô cùng đau khổ.

Vì không ‘buông ra’ cũng chng đợc. Bì mĩi th nó không thuợc vợ cợa bác, kợ cợ chính xác thân bác nà.

Lúc này bác hãy tợp trung tâm tợng, đợ cho nó đợc an nhiên tợ tợ, còn mĩi viợc đã có ngợĩ khác lo. Bác hãy tợ nhợ lòng rợng: “Chúng sợ” (Tôi hợ tợ viợc rợi)-

Tợ tợng ham sợng lâu sợ làm bác đau khổ. Cho dù bác mong muợn thiợ tợ tha tợi đâu cũng chng đợc. Muôn sợ đợu vô thợng và luôn luôn không cợ đợnh... “Sau khi sinh ra - Nó biợ n hoợi - Sau khi sinh ra - Nó điợ tợ đi !

Đợc Phợ tợ cũng thợ, bác và cợ bàn dân thiên hợ cũng đợu nhợ thợ. Vợ mà bác muợn xác thân bác còn mĩi sao đợc?

Bác hãy nhìn vào hợi thợ thì biợ tợ. Nó đi vô rợi lợi đi ra, bợ n chợ tợ cợa nó là vợy. Bác chng thợ ngăn cợ n sợ đi ra và đi vô cợa nó đợc. Bác thợ nghĩ coi: “Có thợ nào bác thợ ra mà không thợ vào đợc chợg?”. Tợ cợ là hợi thợ nó đi vào, rợi nó lợi đi ra. Khi nó ra rợi thì nó lợi phợi đi vào. Tợ nhiên là nhợ vợy, không cách chi làm khác đợc.

Y chang sợ quá trình bác sinh ra > rợi già nua > rợi bợnh tợ tợ > rợi chợ tợ đi! Đó là điợu hoàn toàn tợ nhiên và bình thợng...

Nợu bác không sinh ra, thì lợy gì bây giợ bác bợ đau bợ nh! Và lợy gì đợ mai mợ tợ bác chợ tợ! Bác có hiợu điợu đó không ???

- Kính bợ chợ thợ, con ngợ đợc nhợng gì thợy vợa đợy, nhợng con vợ nợ lo sợ quá chợng!

Thợy cợ mợ ly nợợ cợ uợng nhợp giợng, đợ nợ thợ nói thêm:

- Bác nên hiợu rợng: Vợ nợ sợ đợi là nhợ vợy, khi bác nhợ nợ thợ cợ đợc đợng đợ nợ thì bác đợng do đợ:

“Hãy buông ra tất cả, hãy dẹp bỏ tất cả”.

Dù bác không buông nó ra thì mọi thứ nó cũng bỏ đi đâu buông bác ra đó.

Này nhé! Nhẹ nhàng bỏ phần trong cái vỏ của bác nó cũng đang muốn rời xa bác đấy. Vì nhẹ nhàng bỏ phần này nó đã sẵn sàng để tiếp nhận với bác rồi, nên nó sắp ra đi đó.

Bạn chết cái nó là: “Đã đến, thì phải ra đi”. Bởi thế gian là không có sự bình thường hay mãi mãi, dù bất cứ ở đâu, bất cứ thời nào, bất cứ thành phần giai cấp nào; người giàu có, kẻ nghèo khó, người lớn cũng như trẻ nhỏ, người có học cũng như người thất học...v.v. Cũng không thể có sự bình thường được.

Ai ai cũng phải xoay vần theo luật “Vô Thường” chi phối. Quán triệt được điều đó, bác sẽ chỉ còn quyên luyến bỏ đi sự gì.

Bác hãy ‘Buông ra’ chỉ không còn nắm giữ được nữa, ví có gì cũng chỉ đang đến. Bác buông ra, thì tâm bác sẽ thanh thản; không buồn mà cũng chỉ vui, không khiếm sợ và cũng chỉ ngליu lĩnh. Lúc bấy giờ lòng bác sẽ an ổn với trí tuệ hiểu biết:

“Vạn vật không bao giờ có thể thường còn mãi mãi được”.

“ĐẠO C TÍNH PHẢI ĐỂ THAY CẢ VẠN VẬT, KHÔNG BAO GIỜ THAY ĐỔI”.

Nếu bác có nhu cầu, bác sẽ phải bỏ đi nhu cầu. Nếu bác có ít th, bác sẽ bỏ đi ít th; giàu có là giàu có, nể danh là nể danh, sống lâu là sống lâu... chỉ có gì khác biệt, mọi sự cũng thanh thản!

Vậy bác hãy buông nó ra, buông cho đến khi nào tâm trí bác an lạc!

Mọi sự bác không còn cảm thấy khổ đau hay sung sướng. Mọi thứ bác không còn thấy là của bác nữa;

Sung sướng và khổ đau cũng đều Hoại, Diệt và Mất tiêu như nhau...

Duy chỉ có một thứ là còn và còn vĩnh viễn là của bác. Đó là “Phức tánh” là vĩnh cửu của bác mà thôi.

- Kính chúc thầy, con đã ngộ !!!

- Vậy sao! Bác giới thích xem nào ?

- Thưa thầy, chúng tôi có đức như thế:

"Vô Thường" là bất biến, là vĩnh cửu, là thường còn. Ngoài ra, tất cả các Pháp; muôn vàn vạn sự đời này đều luôn luôn biến đổi không bao giờ ngừng. Chúng tôi nhận rằng:

*THÂN VÔ THƯỜNG: Nay khỏe mạnh, mai ốm đau. Nay đang sống, mai đã chết...

*TÂM VÔ THƯỜNG: Nay đang mê đắm nhau, mai chuyển sang hận thù oán nhau...

*TÀI SỰ VÔ THƯỜNG: Của cải này còn, mai hết. Tất cả là tạm thời vì tất cả đều không thể tồn tại mãi mãi được... Vạn vật này biến đổi liên tục thành ra vạn vật khác. Sự vật không bao giờ cố định được.

Thầy chúng tôi hoan hỷ, đón nhận thầy hiền:

- Đúng, bác hiền khá đẹp, nhờ vậy bác sẽ làm gì khi bác hiền như vậy?

- Kính bạch thầy, con sẽ buông ra tất cả mà không bám víu vào bất cứ điều gì trên thế gian này.

Đem mọi sự chảy xuôi như dòng nước.

Tính của nước luôn chảy xuống chỗ thấp (thầy hiểu tôi không), dù chỗ đó là đất hay cát, hoặc ruộng vườn. Bởi chỗ thấp của nước là nhờ vậy, con cũng phải giữ tâm như vậy.

Tôi sao? Bởi thưa thầy, bởi nước luôn chảy một cách tự nhiên xuống chỗ thấp mà không có cách nào cho nó chảy một cách tự nhiên lên trên cao được. Đó là đức như thế của càn khôn vũ trụ mà thầy và cha dạy cho con.

- Vâng! Bác hiền đẹp như thế, tất cả là bác đã thực sáng ngời đức trí tuệ của bác rồi đấy.

Bây giờ chúng tôi còn muốn đi là bác đưa vào thực hành những gì bác và cha dạy chúng tôi là đức từ quí Phật rồi đó.

Ông già người hiền thưa:

- Kính thưa thầy, con nghĩ là thành Phật khó lắm chứ! Đâu đến giờ nhận như thầy và cha nói? -

- Phức đã có sự n ngay trong bác r i.

Ngu i đ i th ng mang ông Phức th t, đi tìm ki m ông Phức ngoài, ch n xa xôi không sao th y đ c, đ c u xin van vãi...

Trong lúc ông Phức ngay trong mình thí i b quên.

- B ch th y, con v n ngu t i xin th y khai th cho con đ c rõ ràng h n, ch th y nói nh th làm sao con hi u đ c.

- Có khó gì đâu: “Phức T c Tâm”.

M i ng i trong chúng ta đã có sự n m t ông Phức trong ta r i.

Nh ng vì u mê t m i, nên tham lam: S c, Tài, Danh m t cách vô đ mà không hi u r ng nh ng th đó do nhân duyên gi h p t m có. H p r i tan, sinh r i di t! ngay nh xác thân bác cũng t m có đó. R i tr thành không đó có bao lâu! T a h nh bóng phù du, nh ào nh, nh khó s ng...

Nh ng vì si mê ch y theo níu kéo nó. Nên thành chúng sinh mà thôi.

Bây gi bác đã giác ng và bác buông ra nh ng th mà tr c đây bác bám víu vì ng là th t...

V y là bác đã thành Phức r i. B i Phức và Chúng sinh ch khác nhau có m t b c:

MÊ LÀ CHÚNG SINH, GIÁC NG LÀ PHỨC

Phức và chúng sinh, ch khác nhau có v y. Ví d : Ông bà thân sinh ra bác, cho bác ăn h c t i n i t i ch n; là con ng i trí th c đàng hoàng... Nh ng vì u mê! Bác ham ch i, đàn đúm v i chúng b n, sa đà say s a trác táng, h ng th thú vui v t ch t, đ n đ n sa đ a h h ng. Khi y, bác là k t i t x u xa... Nay g p duyên may bác giác ng.

Th y đ c l th t. Bác b con đ ng h thân m t n t, tr l i con ng i th t c a mình... V i b ng c p và ki n th c có sự n c a mình. Bác t n t y làm ăn, liêm chính, gi uy tín đ o đ c... Là bác tr thành ng i cao sang, quý phái... Nh v y, m t con ng i c a bác có hai giai đ an:

a) Giai đ n 1: Bác là k x u xa, cho dù bác có b ng c p là ng i h c th c.

b) Giai đ n 2: Bác là ng i cao quý. Do bác giác ng đ c chân lý đ o Pháp...

Hãy Buông Ra Sự Thành Phức

Tác Giả: Vô Ngã

Thứ Tư, 21 Tháng 7 Năm 2010 07:23

Tức là trước kia bác là kẻ xa u mê! Sau bác thành người cao quý do bác giác ngộ. Nghĩa là xa u mê hay cao quý chỉ khác nhau có u mê hay giác ngộ mà thôi.

Và Phật hay chúng sanh cũng chỉ khác nhau có thôi...

Đoạn thơ y đức bài kệ

Chiều nay lòng gió thu vơi

Lá vàng rơi trên trập khe nước.

Đời người như hạt sương rơi.

Lung linh mặt thoáng mặt trời chiều tan.

Thân em như đoá hoa lan

Người đời yêu thích muôn vàn đắm say

Như người chết người sống bao ngày

Cánh hoa tàn úa đời thay hoàn toàn.

Ông già nghe xong ngẫm nghĩ nói :

- Bạch Thầy con đã giác ngộ vậy con sẽ đem tài sản đời đại gia đình mà con đã tạo dựng bằng mồ hôi nước mắt dâng cho Tam Bảo.

Số chùa Thiên Môn mặt sáng lên giờ gù :

- Bác sẽ thành Phật nếu thực hiện lời hứa.

Ông già mỉm cười tiếp :

- Bạch Thầy nếu nói như vậy thì nhân dân nghèo Việt Nam đâu là Phật tử thì Thầy không cần thuyết Pháp để chúng sanh nếm.

Số chùa nhú đôi mày rậm lên giờ ngời :

- Bác nói như thế là có tà niệm gì... hãy nói rõ.

Ông già mỉm cười đáp :

- Dân nghèo bỏ lũ quan tham đem bán cho người ngoài, cướp đoạt tài sản nhà người khác rồi đau khổ vô ích cho nên theo thuyết tự nhiên cần để cho mặt và vui vẻ tiếp tục làm trâu ngựa sống thành Phật cũng như con không cần đi nhà thờ nghe bác sĩ trị liệu mà đem dâng cúng cho Thích

Hãy Buông Ra Sự Thành Phẫu

Tác Giả: Vô Ngã

Thứ Tư, 21 Tháng 7 Năm 2010 07:23

Môn sự thành Phẫu. Ha! Ha! Ha!

Nói xong ông già bỏ đi.

Số của Chùa Thiên Môn quay sang nói nhỏ với đồng tử người khác :

- Cho đàn em theo dõi tình hình già phẫn nộ này.